

נשמתא דאורייתא

גיליון 352 • ערב שבת פרשת תרומה • ג' אדר-ראשון התשע"ט

משנכנס אדר מרבין בשמחה

המאבק

ילד/ילדה: בספר התנ"א מביא אדמו"ר הזקן משל נפלא הממחיש עד כמה חשובה השמחה כדי שנוכל לעבד את ה'!

"כגון (=לדגמה) שני אנשים המתאבקים זה עם זה (במטרה) להפיל זה את זה - הנה אם האחד הוא (כרגע) בעצלות וכבדות, ינצח בקל ויפיל גם אם (בכוחו) הוא גבור יותר מחברו."

והנמשל: "ככה ממש בנצחון היצר. אי אפשר לנצחו (כאשר האדם נתון) בעצלות וכבדות הנמשכות מעצבות וטמטום הלב (=כשלהב אטום וסתום) כאבן, כי אם בזריזות הנמשכת משמחה ופתיחת הלב וטהרתו מכל דגוד דאגה ועצב בעולם."

שמחה=נצחון

אבא/אמא: כלומר, גם אם היצר הטוב יכול להתגבר על היצר הרע, כיון שה' נתן לאדם את הכוח של "מוח שליט על הלב" - ליצר הרע יש תכסיס ערמומי במיוחד: הוא מחפש דרך להפיל את האדם בעצבות ולקחת ממנו את החשק והשמחה ממעשיו הטובים וכה הוא יוכל להשתלט ולגבר עליו, למנע ממנו לעשות דברים טובים ולגרום לו לחטא, חלילה.

לכן עלינו להיות תמיד בשמחה וזאת על ידי שאנחנו לא נוהגים לדאגה ולעצבות להפנס ללבנו. רק כך נוכל לעבד את ה' בזריזות וינצח במלחמת היצר.

הכל טוב

ילד/ילדה: אף מה קורה כשחלילה קורה לאדם משהו לא טוב בחיים? איך הוא יכול לשמח תמיד? עונה אדמו"ר הזקן: גם זו לטובה! על האדם להתבונן בכך שה' עושה עמנו רק טוב, וגם מה

מזגו הפריצים כוס אחר כוס ופיהם אינו פוסק מלהלל את טעמו המשבח של הפונטש. כך שיתו והשתכרו והמשיכו לשתות עוד ועוד, להתהולל ולהשתולל, ובשעה כזו מי חושב על מסחר וקנין והבלים מעין אלו.

הלילה ירד וגשם עז נתן על הפנדק ועל כל העגלות שמסביבו. הגשם גובר והולך והמים חודרים לכל העגלות אל תוך השקים. כל הסחורה נפגעה וירדה לטמיון.

כשנעורו הפריצים משנתם, היתה כבר שעת צהרים. כשטעם הפונטש עדין בפיהם פנו ואמרו אל החסיד: "אל תדאג, אחא! אין אתה אשם בגשם שיירד ובסחורה שיירדה לטמיון. את כל ההפסד אנו לוקחים על שכמנו. נשלם לך את הסכום שסכמ תחלה, ואנו מקוים להתראות בשנה הבאה, כאשר תביא לנו טוב, כבכל שנה, את עגלות החטה לזריעה בשדותינו."

כשכלו מלא תודה לה' עלה החסיד על עגלתו ופנה לשוב לעירו. לא זו בלבד שלא הפסיד מאומה, אלא שקבל רוח מלא תמורת סחורתו. אכן, ראה במוחש פי ה' "משפיל גאים - ומגביה שפלים", בבת אחת.

מנהל העסקים שראה את כל הספור המפלא, לא יכול היה להתאפק עוד ופנה אל בעל-הבית שלו, החסיד, שייסביר לו מה קרה כאן.

"אספר לך", אמר לו החסיד, בפעם האחרונה שהייתי אצל הרבי הצמח צדק, נכנסתי כרגיל, ל'חידות'. בסיומה של ה'חידות', לפני שיצאתי, פונה אלי הרבי במפתיע ואומר: "כי בשמחה תצאו" - על ידי שמחה 'יוצאים' מכל הצרות..."

"לא הבנתי למה ירמזון מלותיו של הרבי, אבל כשראיתי את הצרה הגדולה אליה נקלענו, הבנתי, שכאן הגיע הזמן לקיים את הוראתו של הרבי, להיות בשמחה וכה לצאת מכל הצרות."

"הבנתי שדוקא עכשו צריך לשמח, אבל היה לי קשה לפעל זאת על עצמי - כיצד אפשר להיות בשמחה כאשר נראה ש'הכל מתמוטט', ואז עוררתי את השמחה על ידי הנגון וכששרתי מצב רוחי השתפר והתחלתי לשמח, ובכדי שהפריצים ישמחו גם-כן, נתתי להם את המשקה המשמח וכפי שראית בעיניך, היה זה 'כלי' בדרך הטבע כדי שניצא מכל הצרות..."

(מסיפורי המשפיע ר' מענדל פורטרס עליו השלום)

היכוננו לסיום מבצע חורף!!!

אבות ובנים כפר חב"ד החל ממוצ"ש פרשת תרומה יתקיים בשלוש בתי כנסת: בית מנחם, נחום יצחק

וכפר חב"ד ב'

בין השעות: 19:30-20:30 (רישום להגרות הענק יתבצע עד 19:45)

מעוניין להקדיש את פעילות אבות ובנים / נשמתא דאורייתא? ניתן לפנות למענדי אלפרוביץ 0523017770

✂ _____ ✂
גיליון 352 תרומה
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כיתה: _____ חתימת הורים: _____

כי בשמחה תצאו

ספור משמח לחדש אדר

אחד מחסידיו של הרבי הצמח צדק היה סוחר גדול בתבואה. היו לו לקוחות רבים מבין הפריצים הגדולים, שברשותם שדות רחבות ידים, והוא היה אחראי לספק להם חטים לזריעה. עשרות ואף מאות רבות של עגלות מלאות חטים ספק אותו סוחר חסיד לפריצים מדי שנה.

מפני סבות שונות התלויות במזג האויר, הזמן המתאים לזריעה באותו אזור היה קצר ביותר, כך שאפילו אחור קל באספקת הסחורה ובזריעתה בשדות, עלול להוריד לטמיון את כל ההשקעה בשדה. לפיכך הסדר ביניהם, שהפריצים משלמים מראש חלק נכבד מסכום הרכישה לסוחר, כדי שיוכל לרכש את הסחורה, ובתנאי כפול ומכפול, שהחסיד יספק את הסחורה בזמן, ולא - לא זו בלבד שהעגלות עם הסחורה ישארו בידי ועליו להחזיר את כל המקדמה, אלא עוד ישלם קנס גדול על ההפסד שגרם לפריצים בשל אחורו.

פעם בשנה, בפנדק על אם הדרך, התקים המפגש בין החסיד הסוחר לפריצים. הוא הביא את כל העגלות עמוסות החטים, והם שלמו לו במקום טבין ותקילין. כך התנהל המסחר שנים רבות לשביעות רצון כל הצדדים, כשהחסיד מרויח יפה לפרנסתו, ומשתמש בכספו כפי שהרבי הורה לו - לצדקה, גמילות-חסדים, חנוכה בניו ובנותיו לתורה ותימכה במוסדות תורה.

באחת הפעמים, כאשר נסע החסיד עם מנהל מסחרו לאותו מפגש עם הפריצים, והסחורה משתרכת אחריו בעשרות עגלות רתומות לסוסי עבודה חזקים, תפס לפתע את ראשו בזעזוע עמוק: "אוי! מה עשינו?! את הסחורה לפריץ החשוב ביותר לא הבאנו עמנו!". פרושו של דבר - לא רק הפסד עצום של כל הכסף עבור הסחורה, החזרת המקדמה וקנס גדול, אלא גם - ובעיקר, אבוד האמינות בעיני כל הפריצים. ספור כזה, כאשר הוא מתפרסם, עלול לגרום לכה, שפריצים אחרים לא יוסיפו לקשר עמו קשרי מסחר, ואף אלו הקשורים עמו כבר יבטלו את החוזה ביניהם לשנים הבאות. "מארוע שכזה אני עלול לפול, חלילה, מטה מטה, להשאר עני ואביון ובעל חוב גדול כל ימי חיי, ממש מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. אך אין שום טעם לחזר חזרה, שכן כך אפסיד את המפגש גם עם שאר הפריצים", חשב הסוחר לעצמו.

שום מוצא לא נראה באפק. הנפילה הפלפלית נראתה בלתי נמנעת ורוח דכאון אימה להשתלט על החסיד, כשלבד נופל בקרבו מטה מטה.

מנהל העסקים יושב אף הוא ותומך את ראשו בידי כשפניו נפולות, "אח.. עסק ביש" - הוא מהרהר, כשלפתע שומע את החסיד פוצח בנגון חסידי עליו, שנשמע בתחלה כמו מנגינת-אבל, אך אט-אט מתגנבת שמחה לקולו של החסיד והוא שר בקול עליו ומנהל החשבונות נד לו בראשו, כמי שהשתבשה עליו דעתו.

לפני שנכנסו לפנדק הורה החסיד למשרתו להכין משקה 'פונטש' טוב במיוחד. מלצר לבוש מדים הגיש את הפונטש לפריצים, שהתכנסו לפגישה העסקית, וכמנהגם טרם פותחים בדיון המשא ומתן, מקדימים להרוות את גרונם הנחר במשקה.

שנראה לנו כלא טוב, הוא באמת טוב, רק שהטוב נסתר מעינינו. אך מי שדבק בה' ושמח בכל מצב, יזכה לראות בגלוי את הטוב המכסה הזה.

נבין את זה יותר טוב באמצעות שני הספורים הבאים:

הכל לטובה

אבא/אמא: רבי עקיבא יצא לדרך ולקח אתו נר, חמור ותרנגול. נר - כדי שיוכל ללמד בלילה, חמור - כדי שישא אותו, ותרנגול - כדי שיעיר אותו מקדם.

כאשר הגיע רבי עקיבא לעיר לא הרשו אנשי המקום להתארח אצלו, והוא נאלץ ללון בשדה. באה רוח וכפתה את הנר, בא אריה וטרף את החמור, ובא חתול ואכל את התרנגול. אמר רבי עקיבא: כל מה שה' עושה - לטובה.

באותו לילה התנפלו שודדים על העיר ולקחו את אנשיה בשבי. אלו היה נכנס ללון בעיר - היה נשבה גם הוא. אלו היה הנר דולק - היו השודדים רואים אותו, ואלו היו החמור ותרנגול משמיעים קולותיהם - היו השודדים שומעים אותו. ועל ידי שהפסיד את כל הדברים הללו - נצל.

אמר רבי עקיבא: על כך אמרתי, כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, הכל לטובה.

נקודה משיחה

כארו בלבנון ישגה

ילד/ילדה: בפרשת תרומה העוסקת בבניית המשכן מספר על עצי השטים. עצים אלו שמשו הן לבניית המשכן עצמו והן לבניית הכלים - הארון, השלחן והמזבח.

ומאיפה היו לבני ישראל עצי שטים - ארזים - באמצע המדבר?

רש"י מביא פרוש מעניין:

אבא/אמא: "פרש רבי תנחומא, יעקב אבינו צפה ברוח הקדש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר, והביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו לטלם עמהם כשיצאו ממצרים".

יוצא שיעקב אבינו היה צריך לסחב עמו ארזים למצרים יותר ממאתים שנים קדם לכן, לנטע אותם, ובהמשך בני ישראל פרתו

גם זו לטובה

ילד/ילדה: ואלו על רבי נחום איש גמזו, שהיה רבו של רבי עקיבא, מספר:

רבי נחום איש גמזו, נקרא כך על שם שכל דבר שארע לו, גם אם היה נראה כדבר רע, הוא היה אומר: "גם זו לטובה". פעם הטלה עליו שליחות למלך רומי, ככל הנראה כדי לבטל גזרה שנגזרה על היהודים. המשימה הטלה עליו שפן הוא היה מלמד בנסים.

שלחו היהודים בידי ארגז מלא באבנים טובות ומרגליות. בלילה בעת שפן באכסניה, גנבו אנשי המקום את תכולת הארגז היקרה ומלאו אותו בעפר. כשראה זאת רבי נחום בבקר אמר "גם זו לטובה" והמשיך בדרך לארמון המלך...

[וכלשון הרבי בהתעודות כ"ף אב תשי"א: אף על פי ש"למחר" ראה נחום איש גם זו מה שקרה לו, מפל מקום לא עלה בדעתו כלל לחזר מדרכו (ואדרבה, תגובתו על זה היתה "גם זו לטובה"), שפן, אצל נחום איש גם זו היה מוכן בפשטות, אשר מפיון שבני ישראל מנו אותו להיות שליח אל המלך - עליו למלא את שליחותו, והקדוש ברוך הוא בודאי יעזר...]

ונהפך הוא

אבא/אמא: כשהגיע לארמון המלך, פתחו את הארגז וכשראה המלך את החול חשב שהיהודים רוצים לזחוק עליו והחליט להשמיד חלילה את כלם. גם אז חזר רבי נחום ואמר: "גם זו לטובה" ... ירד אליהו הנביא בדמות אחד משרי המלך ואמר למלך: שמא עפר זה הוא מעפרו של אברהם אביהם, שהפך לעפר בעת מלחמת המלכים?

אותם וסחבו עמם במדבר... לשם מה כל הטרחה הזו?

ילד/ילדה: מזכיר רש"י: "פרש רבי תנחומא". תנחומא מלשון נחמה לעם ישראל.

במשך כל התקופה של הסבל הנורא והשעבוד במצרים, היה לבני ישראל במה להתנחם. הם היו מסתכלים על אותם ארזים שהגיעו מארץ ישראל וידעו שיש להם הבטחה שהנה - עוד מעט - יוצאים ממצרים וזוכים לבנות את המשכן. דבר זה נחם אותם ונתן להם את הכוח לסבל את הגלות, עד הרגע בו הם זכו להגאל ממנה.

אבא/אמא: הגלות של עם ישראל במשך הדורות, נמשלת לזמן בו הלכו בני ישראל במדבר. כמו שאז היתה להם משימה להקים משכן במדבר, כך גם בזמן הגלות יש לנו משימה להפוך את המדבר - מקום בו חסרה קדשה - למשכן ודירה להשם. משימה שבסופה אנו זוכים לבנין בית המקדש השלישי.

שלח המלך את העפר לחזית המלחמה, ואכן הוא הפך לחיציץ והמלך נצח את אויביו. מלא המלך בחזרה את ארגזו של רבי נחום באבנים טובות ומרגליות ושלחו לדרכו בכבוד רב...

כאיזה מבין שני הספורים דרגת האמונה היא גבוהה יותר?

טוב בעצם

ילד/ילדה: לרבי עקיבא, נגרם למעשה הפסד וצער. הוא אבד את חמורו ואת תרנגולו, היה שרוי בחשכה, ולן בשדה. כל זה היה אמנם לשם מטרה טובה, אך הדברים עצמם היו דברים של צער.

ואלו לרבי נחום איש גמזו לא היה מלכתחלה שום נזק, ולהפך: אם הוא היה מביא למלך אבנים טובות - לא בטוח שהן היו מתקבלות על ידי המלך ברצון, שפן יש לו כבר הרבה אבנים טובות. אך העפר הפלאי שהביא התקבל ברצון.

הדבר נובע כתוצאה מדרגת האמונה שלהם. הבטוי "גם זו לטובה" מעיד שהדבר עצמו הוא טוב. לא רק שזה מוביל לתוצאה טובה (כדברי רבי עקיבא), אלא זה עצמו טוב.

הלקח:

כהכנה לזמן הגאולה בו יתגלה הטוב האלקי בעולם, עלינו להתחזק בכטחון בה' ולהאמין שכל דבר הוא בעצם טוב. כך נוכל להיות בשמחה תמיד ונזכה לראות את הטוב באפן גלוי.

(מעובד ע"פ תניא פכ"ז, לקו"ש ח"ב עמ' 392 ואילך)

ומי נותן לנו את הכוח לבצע את המשימה הזו? כמו שאז דאג להם יעקב אבינו לארזים מהם הם יבנו את המשכן, כך גם פיוס. הארזים הם הצדיקים עליהם נאמר "צדיק כפרח כארז בלבנון ישגה", ובפרט הנשיא שבכל דור.

אותם צדיקים מורים לנו את הדרך ומסיעים לנו להתגבר על חשך הגלות ולעשות את עבודתנו - להקים משכן להשם, עד שנזכה לגאולה האמתית והשלמה.

הלקח - 'להתקשר' לרבי:

"כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי, אנשי שלומנו ותלמידי התמימים יחיו, בלמודם ובהתעודותם, ומקים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלמודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

(מעובד ע"פ לקו"ש ל"א עמ' 142 ואילך, היום-יום כד סיוון)